

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Τριακοστό Όγδοο

Αποκαλύπτοντας το Δανιήλ 11: Ένα προφητικό ταξίδι μέσα στην ιστορία

Jeff Pippenger

2024-03-15

Το εδάφιο σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύει ένα από τα πλέον βαθυστόχαστα εδάφια του Λόγου του Θεού. Οι προφητικές ιστορίες που παριστάνονται σε αυτό είναι εκεί όπου οι τροχοί μέσα στους τροχούς του οράματος του Ιεζεκιήλ συνάπτονται. Με τον καιρό του τέλους του Μιλλεριστικού κινήματος το 1798, και επίσης με τον καιρό του τέλους του κινήματος του τρίτου αγγέλου το 1989, απεικονίζονται οι εσωτερικές και οι εξωτερικές ιστορίες του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών. Μέσα στο εδάφιο βρίσκεται η αναγγελία της επερχόμενης κρίσεως, η οποία έφθασε με τον πρώτο άγγελο το 1798, έως και τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα. Το εδάφιο, επομένως, αντιπροσωπεύει την ανακριτική κρίση της εκκλησίας του Θεού, αρχίζοντας από τους νεκρούς, έως και τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και το ότι ο Θεός εξεμέσει από το στόμα Του τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό.

Η ιστορία κατά την οποία ο παπισμός έλαβε το θανατηφόρο του τραύμα το 1798, έως ότου το θανατηφόρο τραύμα θεραπευθεί στο εδάφιο σαράντα ένα, παριστάνεται στην ιστορία του εδαφίου. Από το εδάφιο σαράντα ένα και εξής τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο των κλιμακούμενων εκτελεστικών κρίσεων του Θεού, οι οποίες αρχίζουν σε εκείνο το εδάφιο. Υπό αυτή την προφητική έννοια, το εδάφιο σαράντα είναι το τέλος του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, και τα εδάφια ένα και δύο του κεφαλαίου αποτελούν την αρχή. Το ενδέκατο κεφάλαιο παρουσιάζει την ανταρσία του αντιχρίστου, και το δέκατο κεφάλαιο αντιπροσωπεύει την αρχή του οράματος του ποταμού Χιδδέκελ, ενώ το δωδέκατο κεφάλαιο αντιπροσωπεύει το τέλος. Τα κεφάλαια δέκα και δώδεκα αντιπροσωπεύουν το πρώτο και το έσχατο, και το ενδέκατο κεφάλαιο είναι η ανταρσία στο μέσον.

Τα κεφάλαια δέκα και δώδεκα είναι το ίδιο, διότι, σε αντίθεση με το κεφάλαιο ένδεκα, παρουσιάζουν την εμπειρία του Δανιήλ σε σχέση με το όραμα, ενώ το κεφάλαιο ένδεκα είναι το ίδιο το όραμα. Το κεφάλαιο δέκα είναι το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, το κεφάλαιο ένδεκα είναι το δέκατο τρίτο στασιαστικό γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και το κεφάλαιο δώδεκα είναι το τελευταίο γράμμα του αλφαβήτου. Το όραμα του ποταμού Χιδδέκελ είναι η «Αλήθεια».

Στο ενδέκατο κεφάλαιο, η αρχή απεικονίζει το τέλος, διότι ο Χριστός ουδέποτε μεταβάλλεται. Η τελική ιστορία που παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα είναι ο καιρός της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου. Ο καιρός εκείνος της δοκιμασίας καταλήγει στο χάραγμα του θηρίου, το οποίο παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα ένα. Τα εδάφια ένα και δύο, επομένως, πρέπει να αναφέρονται στον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι εκείνη η χρονική περίοδος είναι επίσης η περίοδος του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου.

«Ο Κύριος μού έδειξε καθαρά ότι η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας· διότι αυτή θα αποτελέσει τη μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού, μέσω της οποίας θα αποφασισθεί η αιώνια μοίρα τους...»

«Αυτή είναι η δοκιμασία που πρέπει να περάσει ο λαός του Θεού προτού σφραγισθεί.»
Manuscript Releases, τόμος 15, σ. 15.

Υπάρχουν πάντοτε δύο όροσημα που προσδιορίζουν έναν καιρό του τέλους. Στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του Μωυσέως, ήταν η γέννηση του Ααρών, και τρία έτη αργότερα ακολούθησε η γέννηση του Μωυσέως. Στο μεταρρυθμιστικό κίνημα για την έξοδο από τη Βαβυλώνα και την ανοικοδόμηση του ναού, ήταν ο βασιλεύς Δαρείος, και ακολούθησε ο βασιλεύς Κύρος. Στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του Χριστού, ήταν η γέννηση του Ιωάννου του Βαπτιστού, και έξι μήνες αργότερα ακολούθησε η γέννηση του Χριστού. Στο μεταρρυθμιστικό κίνημα των Μιλλεριτών, ήταν ο θάνατος του παπικού συστήματος το 1798, και ακολούθησε ο θάνατος του πάπα το 1799. Στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του τρίτου αγγέλου, ήταν ο πρόεδρος Ρήγκαν και ο πρόεδρος Μπους ο πρεσβύτερος, οί όποιοι άμφότεροι άντιπροσώπευαν το 1989. Στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, στο έδάφιο 1, βρίσκουμε να ταυτοποιείται ο βασιλεύς Κύρος.

Κατά το τρίτον έτος Κύρου βασιλέως της Περσίας άπεκαλύφθη πρᾶγμα εις τον Δανιήλ, του οποίου το όνομα έκλήθη Βαλτασάρ· και το πρᾶγμα ήτο άληθινόν, αλλά ο προσδιορισμένος καιρός ήτο μακρός· και ένόησεν το πρᾶγμα, και είχεν σύνεσιν της όράσεως. Δανιήλ 10:1.

Στα ακόλουθα εδάφια του δεκάτου κεφαλαίου, βλέπουμε την εμπειρία του Δανιήλ να παριστάνεται εκ των προτέρων, πριν ο Γαβριήλ παραδώσει το όραμα της προφητικής ιστορίας στο ενδέκατο κεφάλαιο. Ο Κύρος σηματοδοτεί τον καιρό του τέλους, διότι προηγουμένως ο Κύρος, ο ανειπός του Δαρείου, είχε υπάρξει στρατηγός του Δαρείου, ο οποίος θανάτωσε τον Βαλτάσαρ, σηματοδοτώντας έτσι το τέλος των εβδομήντα ετών της αιχμαλωσίας, τα οποία προεικόνιζαν τη χλιετή διακοσιοστή εξηκονταετή αιχμαλωσία του πνευματικού Ισραήλ στην πνευματική Βαβυλώνα από το 538 έως το 1798.

«Η εκκλησία του Θεού επάνω στη γη βρισκόταν εξίσου αληθινά σε αιχμαλωσία κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς περιόδου αμειλικτου διωγμού, όπως ακριβώς οι υιοί Ισραήλ κρατούνταν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα κατά την περίοδο της εξορίας». Προφήτες και Βασιλείς, 714.

Το τέλος των χιλίων διακοσίων εξήκοντα ετών, το 1798, σημάδεψε τον καιρό του τέλους· κατά τον ίδιο τρόπο, το τέλος των εβδομήντα ετών σημάδεψε τον «καιρό του τέλους» για εκείνη την ιστορία. Τόσο ο Δαρείος όσο και ο Κύρος παριστάνονται κατά τον θάνατο του Βαλτάσαρ και το τέλος του βασιλείου της Βαβυλώνας, διότι ο Κύρος, ως στρατηγός του Δαρείου που επιτέλεσε το έργο, εκπροσωπούσε τον Δαρείο. Όταν ο πρώτος George Bush ορκίσθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1989, ο Reagan είχε διατελέσει πρόεδρος κατά τις πρώτες δεκαεννέα ημέρες του 1989.

Το όραμα του Ιδδεκέλ άρχισε στον καιρό του τέλους, κατά το τρίτο έτος του Κύρου. Όταν ο Γαβριήλ αρχίζει να εκθέτει στον Δανιήλ την προφητική ιστορία του ενδέκατου κεφαλαίου, αναφέρεται πρώτα στο πρώτο έτος του Δαρείου, για να καταστήσει σαφές ότι το όραμα της προφητικής ιστορίας το οποίο επρόκειτο να παρουσιάσει στον Δανιήλ αρχίζει στον έσχατο καιρό

του τέλους, το 1989, διότι όλοι οι προφήτες ομιλούν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τις ημέρες κατά τις οποίες έζησαν.

Αλλ' εγώ θα σου δείξω εκείνο το οποίο είναι καταγεγραμμένο στη γραφή της αληθείας· και δεν υπάρχει ουδείς που κρατεί μαζί μου σε αυτά, παρά μόνον ο Μιχαήλ, ο άρχοντάς σας. Και εγώ, κατά το πρώτο έτος του Δαρείου του Μήδου, εγώ ο ίδιος, στάθηκα για να τον στηρίξω και να τον ενδυναμώσω. Δανιήλ 10:21, 11:1.

Κατά το πρώτο έτος του Δαρείου, το οποίο αντιπροσωπεύει τον καιρό του τέλους το 1989, ο Γαβριήλ «εστάθη», προσδιορίζοντας έτσι ότι σε έναν «καιρό του τέλους» ένας άγγελος καταφθάνει. Το 1798 κατέφθασε ο πρώτος άγγελος, και το 1989 κατέφθασε ο τρίτος άγγελος. Μόνον όταν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου ενδυναμώθηκε το 2001 άρχισε η σφράγιση του τρίτου αγγέλου· όμως η κίνηση της αφίξεως του τρίτου αγγέλου το 1989 παριστάνεται από το ότι ο Γαβριήλ εστάθη κατά τον καιρό του τέλους. Ο Γαβριήλ πρόκειται να δείξει στον Δανιήλ «εκείνο που είναι καταγεγραμμένο στη γραφή της αληθείας», και το όραμα του Ιδδεκέλ φέρει την υπογραφή της «Αληθείας», την οποία ο Γαβριήλ πρόκειται τώρα να εκθέσει.

Στο δέκατο τέταρτο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου, ο Γαβριήλ είχε ήδη πληροφορήσει τον Δανιήλ ότι εκείνο στο οποίο αναφερόταν στο όραμα του Χιδδέκελ ήταν «ό,τι θα συνέβαινε στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες».

Τώρα ήλθα για να σε κάνω να καταλάβεις τι θα συμβεί στον λαό σου κατά τις έσχατες ημέρες· διότι το όραμα είναι ακόμη για πολλές ημέρες. Δανιήλ 10:14.

Το δεύτερο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύει τη γνώση που αποσφραγίσθηκε κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, και η οποία προσδιορίζει τι «θέλει συμβεί» στον λαό του Θεού «εν ταις εσχάταις ημέραις».

Και τώρα θέλω σοι δείξει την αλήθεια. Ίδού, έτι τρεις βασιλείς θέλουσιν έγερθη έν τή Περσίδι· και ό τέταρτος θέλει είναι πολύ πλουσιότερος πάντων αυτών· και διά τής δυνάμεως αυτού έν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ θέλει διεγείρει πάντας κατά τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Δανιήλ 11:2.

Ο Κύρος προεικονίζει τον δεύτερο βασιλέα από το 1989. Είναι ο βασιλεύς της Μηδοπερσικής Αυτοκρατορίας, η οποία αντιπροσωπεύει το βασίλειο της βιβλικής προφητείας κατά τις έσχατες ημέρες, το οποίο αποτελείται από δύο κέρατα, αντιπροσωπευόμενα από τους Μήδους και τους Πέρσες. Μετά τον δεύτερο βασιλέα του βασιλείου του δίκερου θηρίου της γης κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, θα υπήρχαν ακόμη τρεις βασιλείς (Clinton, Bush ο έσχατος, Obama), και έπειτα θα υπήρχε ένας βασιλεύς που θα ήταν πολύ πλουσιότερος από όλους αυτούς. Οι τρεις βασιλείς που ακολούθησαν τον Bush τον πρώτο πλούτισαν μετά τις προεδρίες τους, και μόνον επειδή είχαν γίνει πρόεδροι. Ο Trump, ο τέταρτος, ο οποίος ήταν πολύ πλουσιότερος και υπήρξε ο πλουσιότερος πρόεδρος όλων των εποχών, δεν απέκτησε τα χρήματά του επειδή είχε γίνει πρόεδρος, αλλά πρωτίστως μέσω του έργου του στις επενδύσεις ακινήτων, πολύ πριν θέσει υποψηφιότητα για την προεδρία.

Κατά το παρελθόν, ο πλουσιότερος πρόεδρος στην αμερικανική ιστορία, κατ' αναλογία, ήταν ο πρώτος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Πριν από τον Donald Trump, ο George Washington ήταν ο πλουσιότερος πρόεδρος στην αμερικανική ιστορία, και απέκτησε την περιουσία του, όπως και ο Donald Trump, μέσω επενδύσεων σε ακίνητα. Τόσο ο Washington όσο και ο Trump ανήλθαν στην προεδρία προερχόμενοι από μη παραδοσιακά πολιτικά υπόβαθρα. Ο Washington υπήρξε πρωτίστως στρατιωτικός ηγέτης προτού γίνει πρόεδρος, ενώ ο Trump ήταν επιχειρηματίας και τηλεοπτική προσωπικότητα, ο οποίος, όπως ακριβώς και ο Washington, δεν είχε καμία προηγούμενη πολιτική εμπειρία.

Και οι δύο πρόεδροι ήταν γνωστοί για τις ισχυρές προσωπικότητές τους και τα ιδιαίτερα στυλ ηγεσίας τους, αν και εκδήλωναν αυτά τα γνωρίσματα με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Ο Ουάσινγκτον ήταν γνωστός για τη στωική, ήρεμη και βέβαιη ηγεσία του και για την ενοποιητική του παρουσία κατά τη διάρκεια του Επαναστατικού Πολέμου και κατά τα πρώτα έτη της Δημοκρατίας, ενώ ο Τραμπ είναι γνωστός για την αποφασιστική του προσέγγιση στην ηγεσία και στη διακυβέρνηση. Τόσο ο Ουάσινγκτον όσο και ο Τραμπ υπήρξαν μορφές μεγάλης αμφιλεγόμενης δημοσιότητας, αν και για πολύ διαφορετικούς λόγους. Ο Ουάσινγκτον, αν και ευρέως τιμώμενος, αντιμετώπισε κατά την εποχή του επικρίσεις για διάφορα ζητήματα, περιλαμβανομένων των απόψεών του περί δουλείας. Η προεδρία του Τραμπ χαρακτηρίστηκε από πολυάριθμες αντιπαραθέσεις, περιλαμβανομένης της χρήσης «κακεντρεχών tweets» στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, των πολιτικών του αποφάσεων με γνώμονα το America-first και της δικής του αυτογνωσίας.

Ο πλουσιότερος και έκτος πρόεδρος επρόκειτο να ξεσηκώσει τις παγκοσμιοποιητικές δυνάμεις του δράκοντος. Όταν παραθέτουμε την ιστορία του δευτέρου εδαφίου του ενδέκατου κεφαλαίου επάνω στην ιστορία της περιόδου του 1776, 1789 και 1798, βρίσκουμε περαιτέρω πληροφορίες που αναφέρονται στον τελευταίο πρόεδρο του θηρίου της γης, διότι ο Ιησούς εικονογραφεί το τέλος με την αρχή. Οι δύο πρώτες περίοδοι, που αντιπροσωπεύονται από το 1776 και το 1789, παρέχουν δύο μάρτυρες ότι ο τελικός πρόεδρος θα είναι ο όγδοος πρόεδρος, ο οποίος ήταν εκ των επτά. Ο Τραμπ ήταν ο έκτος πρόεδρος μετά τον Ρήγκαν, και ως όγδοος πρόεδρος θα είναι «εκ των επτά». Ο τελικός και όγδοος πρόεδρος θα κυβερνήσει όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες σχηματίσουν την εικόνα «προς και του» θηρίου.

Ο πρόεδρος που θα κυβερνά όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες σχηματίσουν την εικόνα του θηρίου, πρέπει να είναι ο όγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά, όπως μαρτυρείται από τον Peyton Randolph και τον John Hancock. Ο παπισμός είναι η όγδοη κεφαλή που ήταν εκ των επτά, και έλαβε ένα προφητικό θανατηφόρο τραύμα. Για να αποτελεί εικόνα του παπισμού, ο όγδοος πρόεδρος που είναι εκ των επτά, πρέπει επίσης να έχει μια προφητική ταυτοποίηση ως προφητικώς «τραυματισμένος» ή «θανατωμένος».

Ο παπισμός έλαβε τη θανατηφόρο πληγή του από μια δύναμη του δράκοντος (τη Γαλλία), μια δύναμη του δράκοντος με την οποία ο παπισμός αγωνιζόταν από τον καιρό κατά τον οποίο ο Παύλος προσδιόρισε ότι το μυστήριο της ανομίας (ο άνθρωπος της αμαρτίας) ήδη ενεργούσε εκείνον τον καιρό. Ο δράκων του παγανισμού συγκρατούσε τον παπισμό από το να καταλάβει τον θρόνο, πράγμα που έπραξε το 538.

Από την αρχή του παπισμού έως την τελική του κατάρρευση, αυτό παλεύει εναντίον δρακόντειων δυνάμεων. Μία εικόνα του παπισμού απαιτεί η εικόνα να παλεύει με μία δρακόντεια δύναμη. Στην Αποκάλυψη δεκαεπτά, το παπικό σύστημα, το οποίο είναι η όγδοη κεφαλή, η προερχόμενη εκ των επτά κεφαλών, τελικώς καίγεται με πυρ και η σάρκα της κατατρώγεται από τους δέκα βασιλείς. Και στους δύο θανάτους (1798 και τις έσχατες ημέρες), το παπικό θηρίο θανατώνεται από μία δρακόντεια δύναμη. Για να σχηματίσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες μία εικόνα του θηρίου, θα έπρεπε επίσης ο όγδοος πρόεδρος να θανατωθεί από μία δρακόντεια δύναμη με την οποία βρισκόταν σε πόλεμο, και ο έκτος βασιλεύς μετά τον καιρό του τέλους το 1989 είναι ο βασιλεύς που ξεσήκωσε όλες τις δρακόντειες δυνάμεις.

Ο Ρόναλντ Ρήγκαν ήταν ένας αποστάτης Προτεστάντης, αλλά ο Τζορτζ Μπους ο πρεσβύτερος ήταν ένας κλασικός παγκοσμιοποιητής. Μία από τις περίφημες δηλώσεις του είναι εκείνη όπου είπε ψευδώς, στις 18 Αυγούστου 1988: «Και εγώ είμαι εκείνος που δεν θα αυξήσει τους φόρους. Ο αντίπαλός μου τώρα λέει ότι θα τους αυξήσει ως έσχατη λύση, ή ως τρίτη λύση. Αλλά όταν ένας πολιτικός μιλά έτσι, ξέρετε ότι αυτό είναι ένα θέρετρο στο οποίο θα κάνει κράτηση. Ο αντίπαλός μου δεν αποκλείει την αύξηση των φόρων. Εγώ όμως την αποκλείω. Και το Κογκρέσο θα με πείσει να αυξήσω τους φόρους και εγώ θα πω όχι. Και θα πείσουν, και εγώ θα πω όχι, και θα πείσουν πάλι, και το μόνο που μπορώ να τους πω είναι: διαβάστε τα χείλη μου: όχι νέοι φόροι».

Εκτός από εκείνο το δημόσιο ψεύδος, το οποίο αποτελεί γνώρισμα ενός εκπροσώπου της δύναμης του δράκοντος, το γνωστότερό του ρητό διατυπώθηκε σε κοινή συνεδρίαση του Κογκρέσου στις 11 Σεπτεμβρίου 1990, όπου είπε: «Τώρα, μπορούμε να διακρίνουμε έναν νέο κόσμο να προβάλλει στον ορίζοντα. Έναν κόσμο στον οποίο υπάρχει η πολύ πραγματική προοπτική μιας νέας παγκόσμιας τάξεως. Με τα λόγια του Winston Churchill, μιας “παγκόσμιας τάξεως” στην οποία “οι αρχές τής δικαιοσύνης και του ευ αγωνίζεσθαι ... προστατεύουν τους αδυνάτους έναντι των ισχυρών ...” Έναν κόσμο όπου τα Ηνωμένα Έθνη, απαλλαγμένα από το αδιέξοδο του ψυχροπολεμικού ανταγωνισμού, είναι έτοιμα να εκπληρώσουν το ιστορικό όραμα των ιδρυτών τους». Ο πρεσβύτερος Bush ήταν παγκοσμιοποιητής, έστω κι αν αυτοπροσδιοριζόταν ως Ρεπουμπλικανός.

Ο Μπιλ Κλίντον ήταν ο πρώτος πρόεδρος που τέλεσε την τελετή της ορκωμοσίας του στο Μνημείο του Λίνκολν, πράγμα που σημαίνει ότι έστρεψε τα νώτα του προς τον Λίνκολν και στάθηκε αντικρίζοντας τον οβελίσκο του Μνημείου του Ουάσιγκτον, έναν οβελίσκο που είναι εσωτερικά πλήρης συμβόλων της Τεκτονίας. Τόσο ο οβελίσκος όσο και τα σύμβολα της Τεκτονίας που επέλεξε να αντικρίζει, ενώ ψευδώς ορκιζόταν την αφοσίωσή του στο Σύνταγμα, δήλωναν όχι μόνον ότι είχε στρέψει τα νώτα του προς το αντιδουλοκτητικό σύμβολο του Μνημείου του Λίνκολν, αλλά και ότι η εκ μέρους του Κλίντον επιλεγμένη ιστορική τοποθέτηση συμφωνεί με τον λόγο αποδοχής του, όπου εξήρε έναν καθηγητή υπό τον οποίο είχε σπουδάσει στο Ιησουϊτικό Πανεπιστήμιο στο οποίο είχε φοιτήσει.

Εκείνος ο καθηγητής, ο Κάρολ Κουίγκλεϋ, έγραψε το βιβλίο *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, το οποίο εκδόθηκε το 1966 και ορθώς και ευρέως νοείται ως «η Βίβλος των παγκοσμιοποιητικών ιδεών». Όπως το Κοράνιο είναι για το Ισλάμ, και όπως το *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, γραμμένο από τον Άλμπερτ Πάικ και

εκδοθέν το 1871, θεωρείται η πληρέστερη έκθεση των εσωτερικών διδασκαλιών του Τεκτονισμού· ή όπως Το Βιβλίο του Μόρμον είναι για τους Αγίους των Τελευταίων Ημερών, έτσι και το βιβλίο του Κουίγκλεϊ είναι η Βίβλος της παγκοσμιοποιητικής φιλοσοφίας. Οι περισσότεροι θα γνώριζαν, αν ο Κλίντον επαινούσε τον Μωάμεθ του Κορανίου, ή αν επαινούσε τον Τζόζεφ Σμιθ του Βιβλίου του Μόρμον, και μερικοί θα γνώριζαν ποιος ήταν ο Άλμπερτ Πάικ, αλλά λίγοι γνώριζαν ότι ο έπαινος του Κλίντον προς τον Κουίγκλεϊ ήταν σύμφωνος με τη δική του παγκοσμιοποιητική ατζέντα και με την απόρριψη εκ μέρους του των αρχών που εκπροσωπούσε ο Αβραάμ Λίνκολν.

Στην ομιλία, ο Κλίντον είπε: «Ως έφηβος, άκουσα το κάλεσμα του Τζον Κένεντι προς την ιδιότητα του πολίτη. Και έπειτα, ως φοιτητής στο Τζώρτζταουν, άκουσα εκείνο το κάλεσμα να αποσαφηνίζεται από έναν καθηγητή ονόματι Κάρολ Κουίγκλεϋ, ο οποίος μας είπε ότι η Αμερική ήταν το σπουδαιότερο έθνος στην ιστορία, επειδή ο λαός μας πάντοτε πίστευε σε δύο πράγματα: ότι το αύριο μπορεί να είναι καλύτερο από το σήμερα και ότι ο καθένας από εμάς έχει προσωπική ηθική ευθύνη να το καταστήσει έτσι.» Η ιδέα του Κάρολ Κουίγκλεϋ για το πώς να «κάνουμε την Αμερική μεγάλη ξανά» ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες να παραδώσουν την εθνική τους κυριαρχία στα Ηνωμένα Έθνη. Ο Κλίντον ήταν Δημοκρατικός, παγκοσμιοποιητής, εκπρόσωπος του δράκοντος.

«Κατά πατέρα, κατά υιόν»· ο νεότερος Τζορτζ Μπους ήταν παγκοσμιοποιητής, όπως ακριβώς και ο πατέρας του, ένας παγκοσμιοποιητής που διατεινόταν ότι ήταν Ρεπουμπλικανός. Το μήλο πέφτει κάτω από τη μηλιά. Η Βίβλος θέτει το ρητορικό ερώτημα: «Δύνανται δύο να περιπατώσιν ομού, εάν δεν είναι σύμφωνοι;» Αρκεί κανείς να παρακολουθήσει τις πολλές πρωτοβουλίες που ο νεότερος Τζορτζ Μπους πραγματοποίησε μαζί με τον Μπιλ και τη Χίλαρι Κλίντον, για να διαπιστώσει με ποιους συμφωνούσε ο νεότερος Τζορτζ Μπους.

Ο Μπαράκ Χουσεϊν Ομπάμα προέβη σε μια δήλωση περί ριζικού μετασχηματισμού των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τη διάρκεια μιας προεκλογικής συγκέντρωσης, λίγο πριν εκλεγεί Πρόεδρος. Στις 30 Οκτωβρίου 2008, στην Κολούμπια του Μιζούρι, ο Ομπάμα είπε: «Απέχουμε πέντε ημέρες από το να μετασχηματίσουμε ριζικά τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής». Η δήλωση αυτή αποτελούσε μέρος του ευρύτερου μηνύματος του Ομπάμα περί «ελπίδας και αλλαγής», το οποίο ήταν κεντρικό θέμα της προεδρικής εκστρατείας του το 2008, υπογραμμίζοντας τη δέσμευσή του σε σημαντικές μεταρρυθμίσεις πολιτικής και σε μια διαφορετική κατεύθυνση για τη χώρα. Η κατεύθυνση προς την οποία έστρεψε τη χώρα ήταν προς τις δρακόντειες πολιτικές του παγκοσμιοποιητισμού, του αντιαμερικανικού αισθήματος, της υποστήριξης των αμβλώσεων, της εναντίωσης στα καύσιμα άνθρακα, του αντιαμερικανισμού και της φιλοπαγκοσμιοποίησης, της Διαφορετικότητας, της Ισότητας και της Συμπερίληψης, της ψευδούς ιστορίας της Κριτικής Φυλετικής Θεωρίας, και ούτω καθεξής. Ο Ομπάμα δεν ήταν απλώς ένας οργανωτής κοινοτήτων· ήταν και εξακολουθεί να είναι εκπρόσωπος της παγκοσμιοποιητικής ατζέντας της δύναμης του δράκοντος.

Ο Τραμπ, ωστόσο, σε αντίθεση με έναν τυπικό σύγχρονο πολιτικό, τήρησε περισσότερες υποσχέσεις από όσες όλοι οι άλλοι επτά πρόεδροι της περιόδου που άρχισε το 1989, μαζί. Ήταν αφοσιωμένος στο να καταστήσει την Αμερική ξανά μεγάλη, και, επιχειρώντας τούτο, ξεσήκωσε τις παγκοσμιοποιητικές κατεστημένες δυνάμεις, όχι μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά και σε

ολόκληρο τον κόσμο.

Ο Τζο Μπάιντεν δεν έχει απολύτως καμία απόδειξη ότι είναι οτιδήποτε άλλο πέρα από ακόμη έναν παγκοσμιοποιητή.

Το θηρίο του Καθολικισμού διεξήγαγε έναν μακροχρόνιο πόλεμο με τις δυνάμεις του δράκοντος, και ο πρόεδρος που θα βασιλεύει όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες σχηματίσουν μια εικόνα του παπισμού, θα βρίσκεται, από προφητική αναγκαιότητα, σε αγώνα με τις δυνάμεις του δράκοντος. Κανείς από τους εν ζωή προέδρους, εκτός από τον Donald Trump, δεν θα διεξήγε πόλεμο με τις δυνάμεις του δράκοντος, διότι οι Δημοκρατικοί είναι ανοιχτά παγκοσμιοποιητές (δράκοντες), και ο τελευταίος George Bush ήταν, όπως και ο πατέρας του, (ομολογημένος Ρεπουμπλικανός, που στην πραγματικότητα είναι παγκοσμιοποιητής δράκων), διότι ο Ιησούς πάντοτε παραβάλλει το έσχατο με το πρώτο.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Μια μεγάλη κρίση αναμένει τον λαό του Θεού. Μια κρίση αναμένει τον κόσμο. Ο πλέον βαρυσήμαντος αγώνας όλων των αιώνων βρίσκεται ακριβώς ενώπιόν μας. Γεγονότα τα οποία επί περισσότερο από σαράντα έτη, βάσει της αυθεντίας του προφητικού λόγου, διακηρύτταμε ότι επίκεινται, τώρα λαμβάνουν χώρα ενώπιον των οφθαλμών μας. Ήδη το ζήτημα μιας τροποποίησης του Συντάγματος που περιορίζει την ελευθερία της συνείδησης έχει τεθεί ενώπιον των νομοθετών του έθνους. Το ζήτημα της επιβολής της κυριακάτικης τήρησης έχει καταστεί θέμα εθνικού ενδιαφέροντος και σπουδαιότητας. Γνωρίζουμε πολύ καλά ποιο θα είναι το αποτέλεσμα αυτού του κινήματος. Αλλά είμαστε έτοιμοι για την έκβαση; Έχουμε εκπληρώσει πιστά το καθήκον που ο Θεός μας ανέθεσε, να προειδοποιήσουμε τον λαό για τον κίνδυνο που βρίσκεται ενώπιόν του;»

«Υπάρχουν πολλοί, ακόμη και μεταξύ εκείνων που δραστηριοποιούνται σε αυτό το κίνημα για την επιβολή της Κυριακής, οι οποίοι είναι τυφλωμένοι ως προς τα αποτελέσματα που θα ακολουθήσουν από αυτή την ενέργεια. Δεν βλέπουν ότι πλήττουν ευθέως τη θρησκευτική ελευθερία. Υπάρχουν πολλοί που ουδέποτε κατανόησαν τις αξιώσεις του βιβλικού Σαββάτου και το ψευδές θεμέλιο επάνω στο οποίο στηρίζεται ο θεσμός της Κυριακής. Κάθε κίνημα υπέρ της θρησκευτικής νομοθεσίας είναι στην πραγματικότητα πράξη παραχώρησης προς τον παπισμό, ο οποίος επί τόσους αιώνες πολεμά σταθερά την ελευθερία της συνείδησης. Η τήρηση της Κυριακής οφείλει την ύπαρξή της ως λεγόμενος χριστιανικός θεσμός στο “μυστήριο της ανομίας”· και η επιβολή της θα αποτελεί ουσιαστική αναγνώριση των αρχών που αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο του Ρωμαιοισμού. Όταν το έθνος μας αποκηρύξει κατ’ αυτόν τον τρόπο τις αρχές της διακυβέρνησής του, ώστε να θεσπίσει νόμο περί Κυριακής, ο Προτεσταντισμός, με αυτή την πράξη, θα δώσει τα χέρια με τον παπισμό· δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά το να δώσει ζωή στην τυραννία, η οποία επί μακρόν παρακολουθούσε με ανυπομονησία την ευκαιρία της να αναπηδήσει και πάλι σε ενεργό δεσποτισμό.»

«Το κίνημα της Εθνικής Μεταρρυθμίσεως, ασκώντας την εξουσία της θρησκευτικής νομοθεσίας, όταν αναπτυχθεί πλήρως, θα εκδηλώσει την ίδια μισαλλοδοξία και καταπίεση που επικράτησαν στους περασμένους αιώνες. Τα ανθρώπινα συμβούλια τότε σφετερίστηκαν τα προνόμια της Θεότητας, συντρίβοντας υπό τη δεσποτική τους εξουσία την ελευθερία της

συνειδήσεως· και φυλάκιση, εξορία και θάνατος επακολούθησαν για όσους αντιτάχθηκαν στις επιταγές τους. Εάν ο παπισμός ή οι αρχές του νομοθετηθούν και πάλι ώστε να αποκτήσουν εξουσία, οι φλόγες του διωγμού θα αναζωπυρωθούν εναντίον εκείνων που δεν θα θυσιάσουν τη συνείδηση και την αλήθεια από υποχωρητικότητα προς τις δημοφιλείς πλάνες. Το κακό αυτό βρίσκεται στο σημείο να πραγματοποιηθεί.»

«Όταν ο Θεός μάς έχει δώσει φως, δείχνοντάς μας τους κινδύνους που βρίσκονται ενώπιόν μας, πώς μπορούμε να σταθούμε καθαροί ενώπιόν Του, αν παραμελήσουμε να καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια που είναι στην εξουσία μας, ώστε να το θέσουμε ενώπιον του λαού; Μπορούμε να αρκестούμε στο να τους αφήσουμε να αντιμετωπίσουν αυτό το βαρυσήμαντο ζήτημα χωρίς προειδοποίηση;» Testimonies, τόμος 5, 711, 712.